

Δέν σε λησμονοῦμεν εὐγενῆς ψυχῆ, * * * καὶ Σὺ δὲ μὴ λησμόνει ὑπὸ τὰ σιγηλὰ τῆς νυκτὸς σκότῃ, καὶ τὴν ἀτάραχον οὐρανίαν γαλήνην Σου νὰ πέμπῃς παρηγορίαν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς κλαίοντας τὴν πικρὰν στέρῃσίν Σου. Πέμπε ἀοράτως παραμυθίας ἀκτίνα εἰς τὰ πολυκλαυστέρησίν Σου. Πέμπε ἀοράτως παραμυθίας ἀκτίνα εἰς τὰ πολυκλαυστέρησίν Σου, ὧν παριδοῦσα τὰ δάκρυα, τὰ ἐγκατέλιπες ἄνευ νέων μεϊδιαμάτων ἐν τῇ ζωῇ τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ τῆς διαρκοῦς πικρίας. Εἶνε πικρὸς ὁ θάνατος, ὁ χωρίζων προσφιλεστάτας ὑπάρξεις. Τὸν συμπαθῆ τάφον Σου θὰ δροσίζῃ, ἐφ' ὅσον ἀτενίζει τὸ ὄμμα μας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πύρινον δάκρυ, ἀπὸ βαθυτάτου καὶ ἐγκαρδίου πόνου, τὸν δὲ σταυρὸν αὐτοῦ θὰ περιβάλλῃ ἡ θερμὴ ἀνάμνησις, ἡ συνέχουσα διὰ τοῦ ποθεινοτάτου συνδέσμου τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπῆσας καρδίας ... "Ἄν, ὡς ὀρθότατα ἐγράφη, ἡ μορφή τῆς ὀρατῆς Εἰκόνας τοῦ κόσμου εἶνε ὠραιότατη, ἀκτινοβολοῦσα λάμπιν ἀστέρων εἰς τὴν σιωπηλὴν τῶν νυκτῶν ὄψιν, λάμπιν ὠκεανοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου εἰς τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις, ὑπῆρξες καὶ Σὺ ζῶσα, ἐπὶ χρόνον ἐτῶν, κόσμημα τῆς μεγάλης ταύτης εἰκόνας τοῦ κόσμου. "Ἄν ὀλίγοι-στοὶ βωμοὶ λατρείας ἀγίας ἐγκλείονται εἰς τὰς ἀγαπησάσας Σε καρδίας, ἕνα σήμερον ἐγείρουν αὐταὶ εἰς τὸ ὄνομά Σου *Μαριέττα*, τὴν *Εἰκόνα* τῆς ἀγαθῆς Σου ψυχῆς.....

"Ὅλος Σου ὁ βίος πάντοτε θ' ἀναπαρίσταται εἰς τὰς συμπαθεῖς στροφάς, ἃς ὁ προσφιλεὶς φίλος Κ. Ξένος ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ ὠραίου τάφου Σου :

Στῇ νεότητι ἀπάνου ἡ ἄδολη βαγίστηκε καρδιά της
 Ποῦ ἦτον ὁ κάθε της καλὸς παρηγοριὰ κῆ ἐλπίδα·
 Τὰ χεῖλη ἐκλείσανε μὲ μιὰ εὐχὴ γιὰ τὰ παιδιά της
 Καὶ τοῦ ματιοῦ της σῆστήθηκε ἡ ὑστερνὴ ἄχτιδα
 Μὲς τῇ χαρὰ ἀνέλπιστα... Μ' ἂν ὅλα ἐδῶ κάτω
 Πλούτη καὶ δόξαις κῆ ὠμορφιαὶ περνοῦνε καὶ ξεχνιοῦνται,
 Δὲ σκοτεινιάζει ἡ ἀρετὴ στὴ νύχτα τοῦ θανάτου
 Καὶ ἡ μεγαλόκαρδαις ψυχαῖς ποτὲ δὲ λησμονοῦνται.

Νοεμβρίου 1888.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

ΑΣΜΑ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΟΣ *

Φύσα βορειᾶ μου, φύσηξ
 Κῆ ἄνοιξε τὰ πανιά μου,
 Ποῦ διπλωμένα πέφτουνε
 Σὰν νᾶταν στὴ σκλαβιά.
 Γιὰ δὲς τα πῶς ταραζοῦνται,
 Πῶς τρέμουν τὰ καῦμένα
 Ποῖο νὰ ἀγκαλιάσῃ πρότερον
 Τὸν ἐλεύθερο βορειᾶ.

* Ἐξ Ἀνεκδότου Δράματος «Πατρὶς καὶ Ἑρως.»

Ἔτσι καὶ τὰ ναυτόπουλα
 Τῆς ματωμένης Κρήτης
 Ποῦ τόσους χρόνους μένουνε
 Στῆ σκοτεινὴ σκλαβιά.
 Εἰς τῆς Πατρίδος τῆ φωνῆ
 Θὰ πεταχτοῦν μιὰ ἡμέρα
 Κῆ ἀγκαλιαστὰ μαζὶ μ' αὐτῆ
 Θὰ πέσουν στῆ φωτιά.

Φύσα βορειᾶ νὰ φθάσουμε
 Πιὸ γλιγώρα ἐκεῖ πέρα
 Ὅπου ὁ στόλος πλάκωσε
 Τοῦ Λόρδ Σαλισβουρῆ,
 Γιὰ νὰ ἴδῃ πῶς δὲν πέθανε
 Ἀκόμη ὁ Κανάρης,
 Κῆ ἂν πέθανε .... πῶς μάρτυρα
 Τὸ κύμα θὰ μὲ πιῆ.

Φύσα βορειᾶ μου φύσηξε
 Καὶ πάρε τὴν ψυχὴ μου
 Ποῦ μαραμμένη ἔλυωσε
 Στῆ μαύρῃ ξενιτειά.
 Καὶ φέρε τὴν στῆ πατρίδα μου
 Τῆ δόλια μου πατρίδα
 Νὰ ξαγναντίσω ἐλευθέρως
 Κῆ ἄς ξεψυχίσω πιά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀχιλλεὺς Ἀγαθόνικος, μέλος διαπρεπὲς τοῦ Ἀρείου Πάγου, κοσμεῖ τὴν «Ποικίλην Στοάν» διὰ τῆς συνεργασίας αὐτοῦ. Εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ ἐμβριθοῦς αὐτοῦ ἄρθρου συναντῶνται ἀληθεῖς κρίσεις καὶ σκέψεις, ὧν εὐχόμεθα τὴν ἀξίαν νὰ μελετήσωσι σπουδαίως οἱ ἀρμόδιοι.

Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Ἡ Ἑλλάς μετὰ τὸν αἱματηρὸν καὶ πολυχρόνιον ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, νέους καθιδρῦσασα θεσμούς, τὸ ἀνώτατον τῶν δικαστηρίων ὠνόμασεν Ἀρείον Πάγον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀρχαίας ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἣτις ἐπίσκοπος οὖσα καὶ φύλαξ τῶν νόμων κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος εἶχε καὶ δικαστικὰ καθήκοντα, τὰς φονικὰς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου κρίνουσα δίκας, ἅτινα διετήρησε καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἄλλων αὐτῆς προνομιῶν ὑπὸ Περικλέους καὶ Ἐφιάλτου μέχρι τῆς τετάρτης Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐξαφανίζεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μεγίστης ἀπολαύουσα τὸ πάλαι τιμῆς καὶ ἐγκωμιαζομένη ὑπὸ τε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ῥητόρων.